

KRĄG RADOŚCI - Bruno Ferrero

Któregoś ranka, a było to nie tak dawno temu,
pewien rolnik stanął przed klasztorną bramą i energicznie zastukał.
Kiedy brat furtian otworzył ciężkie dębowe drzwi,
chłop z uśmiechem pokazał mu kiść dorodnych winogron.
- Bracie furtianie, czy wiesz komu chcę podarować tę kiść winogron,
najpiękniejszą z całej mojej winnicy? - zapytał.
- Na pewno opatowi lub któremuś z ojców zakonnych.
- Nie. Tobie!
- Mnie? Furtian aż się zarumienił z radości. - Naprawdę chcesz mi ją dać?
- Tak, ponieważ zawsze byłeś dla mnie dobry,
uprzejmy i pomagałeś mi, kiedy cię o to prosiłem.
Chciałbym, żeby ta kiść winogron sprawiła ci trochę radości.
Niekłamanie szczęście, bijące z oblicza furtiana, sprawiło przyjemność także rolnikowi.

Brat furtian ostrożnie wziął winogrona i podziwiał je przez cały ranek.
Rzeczywiście, była to cudowna, wspaniała kiść.
W pewnej chwili przyszedł mu do głowy pomysł:
- A może by tak zanieść te winogrona opatowi, aby i jemu dać trochę radości?
Wziął kiść i zaniósł ją opatowi.
Opat był uszczęśliwiony.
Ale przypomniał sobie, że w klasztorze jest stary, chory zakonnik i pomyślał:
- Zaniosę mu te winogrona, może poczuje się trochę lepiej.

Tak kiść winogron znowu odbyła małą wędrówkę.
Jednak nie pozostała długo w celi chorego brata,
który posłał ją bratu kucharzowi pocącemu się cały dzień przy garnkach.
Ten zaś podarował winogrona bratu zakrystianowi (aby i jemu sprawić trochę radości),
który z kolei zaniósł je najmłodszemu bratu w klasztorze,
a ten ofiarował je komuś innemu,
a ten inny jeszcze komuś innemu.
Wreszcie wędrując od zakonnika do zakonnika,
kiść winogron powróciła do furtiana (aby dać mu trochę radości)
Tak zamknął się ten krąg.
Krąg radości.